

Comentariu realizat de pastorul Alejandro Bullon

STUDIUL 6 O CREDINȚĂ ACTIVĂ

În acest studiu vom vedea că adevărata credință este cea care are ca rezultat fapte. Credința este un element-cheie în doctrina creștină. Păcătosul este mântuit prin credință, iar creștinul trebuie să trăiască prin credință; fără credință este cu neputință să fim plăcuți lui Dumnezeu, așa cum spune autorul epistolei Evrei. Tot Pavel spune că tot ce nu vine din încredințare este păcat; astfel, credința este foarte importantă și trebuie să fie înțeleasă corect. În acest studiu vom vedea relația dintre credință și fapte. Este un concept foarte important, deoarece o greșită înțelegere a rolului credinței ne poate conduce pe drumul trist și întunecat al pierzării.

Ce fel de credință poate mântui pe cineva? Sunt necesare faptele pentru a fi mântuit? Există vreo modalitate de a proba adevărata credință mântuitoare? Iacov este cel care răspunde la aceste întrebări și la altele pe parcursul acestui studiu.

Din punctul de vedere al lui Iacov, credința nu este numai un sentiment care te determină să cânti și să te închini lui Dumnezeu; mai mult, este o forță interioară sădită de Duhul Sfânt, care te motivează să Îi slujești și care, pe lângă faptul că te conduce la Biserică, te face să cânti, să te rogi și să studiezi, te conduce de asemenea la acțiune. Să citim Iacov 2,14:

¹⁴Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?

Aici Iacov vorbește despre o imitație de credință, despre o credință mincinoasă, falsificată. În viața spirituală, exact ca și în viața fizică, produsul autentic există, iar produsul fals apare, atât de disimulat că de multe ori ajungi să îți dai seama numai după ce începi să-l folosești. Falsei credințe Iacov îi spune credință moartă, iar cei care o practică pun cuvintele mai presus de fapte. Ei știu să folosească sensul corect al Scripturii și chiar învață texte biblice pe dinafară, dar au o problemă: viața lor nu este conformă cuvintelor lor, gândind că vorbele lor au aceeași greutate cu faptele lor și înșelându-se singuri. Iacov ilustrează credința falsă în felul următor în vers.15-17:

¹⁵Dacă un frate sau o soră sunt goi și lipsiți de hrana de toate zilele,

¹⁶și unul dintre voi le zice: „Duceți-vă în pace, încălziți-vă și săturați-vă!” fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?

¹⁷Tot așa și credința: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși.

Observi cum ilustrează Iacov credința falsă? Dacă cineva are o credință falsă, când vede un om flămând sau necaz, ceea ce îi oferă sunt niște cuvinte frumoase: „*Du-te în pace*”. S-ar putea să mai spună: „*Dumnezeu să te binecuvânteze!*”, dar nu face nimic pentru a-lajuta. Aceasta expresie, „*du-te în pace*”, este aceeași cu cea folosită de Isus după vindecarea femeii cu scurgere de mulți ani, când i-a spus: „*du-te în pace*”. Aceasta demonstrează că, în viața creștinului, cuvintele sunt importante, dar important de observat este că ele vin după o acțiune sau o însoțesc, dar singure nu au nicio valoare. Fără fapte, credința este moartă. Iacov menționează această expresie, „*credință moartă*” de trei ori, toate în capitolul 2: versetele 17, 20 și 26. Repetarea

aceasta demonstrează cât de serioasă este problema. Știți că mulți se vor vedea pierduți pentru că au exercitat o credință falsă, o credință care nu a ieșit niciodată de pe terenul cuvintelor, plutind pe apele liniștite ale teoriei?

Să trecem acum la al doilea subiect al studiului nostru citind versetul 18:

¹⁸*Dar va zice cineva: „Tu ai credința, și eu am faptele.” „Arată-mi credința ta fără fapte, și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele.”*

Din nou Iacov scoate în evidență faptele ca o caracteristică a credinței mântuitoare. În niciun moment nu îl vedem pe Iacov susținând că faptele mântuiesc. El vorbește despre credința care mântuiește. Pentru el, mântuirea este numai prin credință, dar credința autentică este cea care are ca roade faptele. Această problemă a credinței și a faptelor constituia chiar de pe timpul lui Iacov motiv de discuții. Mulți dintre membrii bisericii creștine credeau că faptele erau legate de împlinirea Legii; și cum ei credeau că harul anula Legea, atunci și faptele își pierdeau rolul. Astfel, credința rămânea doar la nivelul unor sentimente care îi determina să cânte, să asiste la serviciile divine și nimic mai mult. Da, sentimentele și serviciile divine ocupă în mod practic un loc important în viața creștinului, dar fără îndoială că nu pot să înlocuiască acea credință autentică, ce se evidențiază prin fapte. Astăzi, exact ca în zilele lui Iacov, există mulți creștini care cred că, dacă ne încredem în harul lui Isus, nu mai avem nevoie de fapte și că, dacă vorbești despre fapte, înseamnă că dorești mântuirea făcând fapte. Se pare că biserica nu s-a schimbat mult de atunci până astăzi din acest punct de vedere. Ce fac acești creștini astăzi? Citind epistola lui Iacov nu știu încotro să meargă. Chiar Pavel pare să fie contra lui Iacov, dar dacă analizezi cu atenție ce scrie Pavel în epistolele sale, vei vedea că el este împotriva faptelor ca mijloc de mântuire, nu ca rezultat al unei credințe autentice. Iată ce spune Pavel în Efeseni 2,8-10:

⁸*Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.*

⁹*Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.*

¹⁰*Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.*

Acest comentariu a lui Pavel nu are nevoie de comentarii.

În partea a treia a studiului Iacov prezintă o dovadă de netăgăduit care susține faptul că o credință fără fapte este moartă. Iată ce spun vers. 19-20:

¹⁹*Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!*

²⁰*Vrei dar să înțelegi, om nesocotit, că credința fără fapte este zadarnică?*

Prin aceste versete Iacov dorește să aplice un tratament de șoc cititorilor săi. El se folosește de demoni ca o aplicație, o ilustrație a ceea ce dorește să le transmită cititorilor. Din punct de vedere biblic, demonii nu sunt forțe impersonale ale răului, ei sunt îngerii expulzați din cer împreună cu Lucifer. Când a fost pe pământ, Isus s-a confruntat cu ei. Și Pavel i-a înfruntat în timpul lucrării sale. Unii creștini sunt surprinși să afle că demonii „cred și se înfioară”. În ce cred ei? În existența lui Dumnezeu! Ei nu sunt ateii sau agnostici; ei cred chiar și în divinitatea lui

Isus. De fiecare dată când s-au întâlnit cu Isus – în timpul lucrării Sale pe pământ – au declarat că El era Fiul lui Dumnezeu. După cum spune Iacov, ei cred și că Dumnezeu este unul în cele trei Persoane. Ei cred și au o credință intelectuală, la nivelul minții. Chiar mai mult, ei „se înfioară” (*tremură*, versiunea spaniolă), aceasta denotând o credință emoțională. Aici vedem că, fără îndoială, o credință intelectuală/emoțională nu este suficientă pentru mântuire. Poate că cineva înțelege toată Scriptura, teoretic vorbind, și chiar inima i-a fost atinsă de Duhul Sfânt, însă doar la venirea Domnului se va vedea dacă poate fi mântuit. Credința autentică, salvatoare, mântuitoare implică o experiență de transformare. De aceea, Iacov spune: „arată-mi credința ta fără fapte, iar eu îți voi arăta credința prin intermediul faptelor mele”.

Este interesant că, până aici, Iacov vorbește despre două feluri de credință care nu mântuiesc, care sunt false. Prima, cea moartă, este o credință intelectuală, iar a doua este credința demonilor, care include credința intelectuală și pe cea emoțională, dar nu au nimic de a face cu faptele bune. Aceste credințe nu sunt bune la nimic, dar din păcate înșeală pe mulți.

Vom vorbi acum despre credința veridică. Iacov definește credința adevărată, credința dinamică, activă și o ilustrează prin experiența lui Avraam. Aceasta este partea a patra a studiului nostru. Iacov 2,21-24 spune:

²¹*Avraam, părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?*

²²*Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui, și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită.*

²³*Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: "Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănit"; și el a fost numit "prietenu lui Dumnezeu."*

²⁴*Vedeți dar că omul este socotit neprihănit prin fapte, și nu numai prin credință.*

După cum vedeți, putem să fim îndreptățiți prin fapte și nu doar prin credință. Dar din păcate, această declarație este înșelătoare pentru mulți creștini, pentru că experiența lui Avraam pe care Iacov o citează în aceste texte este preluată și de Pavel în Epistola către galateni. Pavel folosește această experiență pentru a demonstra că omul nu poate fi îndreptățit prin fapte. În schimb, se pare că Iacov susține că omul poate fi îndreptățit prin fapte. Ce se întâmplă cu cei doi? Cine are dreptate:, Iacov sau Pavel? Sau cine se înseamnă? Amândoi au dreptate, dar ține cont că Pavel scrie iudeilor care se converteau la creștinism și care credeau că pentru a fi mântuiți este nevoie să împlinescă Legea, în timp ce Iacov scria unor creștini care credeau că mântuirea vine prin har și că, de aceea, nu mai era nevoie de respectarea Legii. Fiecare dintre cei doi scriitori biblici scoate în evidență ce este necesar să înțeleagă diferitele categorii de creștini, cu diferite mentalități greșite. Pavel scoate în evidență Legea, iar Iacov, faptele. Dar Pavel nu spune că faptele nu ar fi necesare vieții creștinului și nici Iacov nu învață că pentru că faptele sunt parte a credinței mature, acestea ar avea vreun efect salvator. Pavel se concentrează asupra mântuirii prin credință și pe importanța faptelor, iar Iacov spune că faptele sunt un rezultat natural, normal al unei vieți pline de Duhul lui Dumnezeu. Amândoi învață același lucru, dar din perspective diferite și pentru o audiență diferită. Amândoi au fost inspirați de același Duh, amândoi vorbesc despre o credință dinamică. Nu există mântuire fără credință și nici credință fără rezultatul ei, adică fără fapte. Credința îți dă încredere în harul mântuitor al lui Isus, iar credința ta, transformată de harul divin, duce la apariția naturală a faptelor bune ca expresie a unei vieți noi.

Celălalt exemplu pe care Iacov îl aduce pentru a exemplifica faptele ca rezultat al unei credințe mântuitoare este Rahav. Ea era păgână și trăia din prostituție, dar chiar și așa, ea a crezut și nu a rămas la nivelul credinței intelectuale, ci i-a ascuns pe trimișii evrei pentru a-i proteja de cei care îi căutau. Ea nu s-a rezumat să spună să le ureze bun venit și să le ureze binecuvântarea lui Dumnezeu, ci ea și-a asumat riscuri de moarte ascunzându-i pe acești oameni în casa ei. Credința ei a fost activă. Ceea ce este necesar să scoate în evidență este faptul că ea avea puține informații intelectuale, era păgână, dar puțina înțelegere pe care o avea a condus-o la acțiune; nu a ales terenul contemplării. Cine era ea? Nu era ea o femeie săracă, destinată să îmbătrânească fără faimă sau glorie. Dar, fără îndoială datorită credinței ei, o găsim înregistrată în capitolul 11 din Evrei, în galeria eroilor credinței. Așa stau lucrurile cu Isus; când vii la El, trecutul nu mai are nicio importanță. Nu contează ce origini ai. Odată ce L-ai cunoscut pe Isus, toate greșelile și păcatele făcute sunt spălate de Isus prin sângele Sau, ți-e oferită haina albă a neprihănirii Sale și începi o nouă viață. De aceea, prin această atitudine de credință matură, Rahav apare printre eroii credinței.

Dumnezeu să te binecuvânteze din belșug!

Traducere si tehnoeditare: Gabriel Radu
www.7adventist.com/studiu/lectiuneazs@yahoo.com